

LÆS STARTEN AF ...

LEE NICHOLS

HAUNTING EMMA #1

HJEMSØGT

PROLOG

Jeg kunne hverken se noget eller trække vejret. Mine lunger brændte, jeg rystede og jeg var bundet til en stol under vandet. Sekundet før jeg besvimeede, steg stolen op gennem det iskolde mørke og brød gennem vandets overflade.

Jeg gispede og hostede, men i samme øjeblik jeg havde fået vejret dukkede han mig ned under igen. Den ene gang efter den anden var jeg på nippet til at drukne.

„En tur mere, Emma?“ spurgte han, „eller er du klar til at svare på mine spørgsmål nu?“

Der var intet jeg hellere ville end at gøre en ende på min frygt og smerte. Så strøg stolen atter ned i det iskolde vand.

LEE NICHOLS

HAUNTING EMMA #1

HJEMSØGT

KAPITEL 1

For seks uger siden forsvandt mine forældre.

Jeg havde sat dem af i San Franciscos lufthavn klokken syv om aftenen, en smule nervøs men samtidig spændt. Deres sidste ord til mig var:

Far: „Der er penge i banken; brug dit hævekort. Hvis du kommer i problemer ...“ Han så på mig. „Lad være med at komme i problemer. Vi har mobilen med, og du kan ringe til os når som helst.“

Mor: „Et tørklæde er altså ikke en jakke, Emma.“

Det var køligt, kun knap ni grader – nogle gange spekulerede jeg på om det virkelig kunne være rigtigt at San Francisco lå i Californien. Jeg havde taget en sort sweater, sorte jeans og sorte støvler på samt det røde sjal med broderier, som mine forældre havde taget med hjem fra en af deres utallige forretningsrejser. Sjalet var draperet om mine skuldre og godt op omkring halsen.

Mig: „Er det virkelig det sidste du vil sige til mig?“

Mor: „En hat ville heller ikke være helt af vejen.“

Hun fingererede ved mit korte, pjuskede pagehår – en frisure som hun bestemt ikke billigede. Hun så ud som om

HJEMSØGT

hun gerne ville sige noget mere, men i stedet gav hun mig et knus.

Hvis jeg havde vidst at de ville forsvinde, går jeg ud fra at jeg ville have sagt noget i retning af 'jeg elsker jer' og 'jag kommer til at savne jer', men i stedet efterlod jeg dem ved kantstenen og tøffede hjemad i vores ældgamle Volvo stationcar mens jeg planlagde hvad jeg skulle bruge min nyfundne frihed til: gå i byen til klokken fire om morgenen, uhæmmet shopping og måske endda en tatovering, hvis jeg altså kunne finde på noget godt.

I håbet om at finde inspiration travede jeg rundt i vores mausoleum af et hus. Helt seriøst, vores sofaborde var en sten-sarkofag; vi spiste nærmest mad direkte oven på en eller anden egyptisk mumie. Mine forældre var helt pjattede med de døde, eller i hvert fald med de dødes ejendele. De solgte antikviteter i en butik som lå lige under vores lejlighed på Fillmore Street, og hele lejligheden var fyldt med fortidslevn og ikoner. Selv sofaen var 150 år gammel og af hestehår inklusiv støvmider og det hele.

Min familie havde ejet bygningen i flere generationer. Jeg går ud fra at vi var rige, på trods af den gamle bil, mine nærmest ikke eksisterende lommepenge og at jeg gik i en almindelig skole. Hvorfor skulle vi ellers have det højteknologiske sikkerhedssystem med fingeraftryksscanner til både butikken og lejligheden? Da vi var mindre legede min bror Max og jeg at vi var 007 agenter. Nu var det bare et irritationsmoment hver gang jeg forlod lejligheden for at få en chai fra cafeen inde ved siden af.

HJEMSØGT

Du undrer dig måske over hvad det er for en slags forældre der efterlader deres 17-årige datter alene hjemme på mere eller mindre ubestemt tid. Godt nok havde de sagt tre uger, men mine forældre holdt sig ikke altid til planen – faktisk var denne tur en sidste øjeblikks beslutning. Men jeg var nu ikke helt alene. De havde helt nøjagtigt én ansat, Susan, som havde passet butikken for dem gennem de sidste ti år, og det var meningen at hun skulle se efter mig.

Susans datter, Abby, var min bedste veninde – med eftertryk på *var*. Hun er to år ældre end mig og to år yngre end min bror, og vi voksede op sammen. Vi var altid sammen efter skole hvor vi snakkede om drenge vi godt kunne lide og diskuterede vores fælles problem med flossede negle. Abby og Max var også nære venner; han hjalp hende endda med fransk. Og da vores forældre så ofte var væk, blev Susan nærmest som en reservemor for os.

Men så i sommer, da Max var hjemme fra Harvard, opdagede jeg at han og Abby havde en affære.

Jeg var lige kommet tilbage fra cafeen inde ved siden af da jeg hørte lyde inde fra Max' værelse. Jeg vadede ind uden at banke på og opdagede dem – hvilket gav mig en helt ny vinkel på det at lære fransk.

Jeg så mere af Max' hud end jeg havde set siden jeg var helt lille, men jeg havde alligevel bortcensureret så meget fra min fortid; det blev bare endnu et billede som jeg kunne føje til den samling. De var begge to gladere end jeg nogensinde havde set dem før, og i de næste to måneder var alt godt.

HJEMSØGT

Så slog Max op med hende.

Abby var sønderknust, og jeg kunne ikke gøre andet end at sørge for at der hele tiden var lommestørklæder og chokolade til rådighed. Jeg har ingen idé om hvordan Max tog det, eller hvorfor han havde slået op, for dagen efter tog han af sted på sit udenlandsophold.

Nu var han i Tibet eller Timbuktu. Et eller andet sted hvor man kun kunne få fat i ham via yakokse. Hvilket bare var Max i en nøddeskal – ret cool og ret koldt. Han knuste hjerter i Californien så han kunne bringe rent drikkevand til afsidesliggende landsbyer i Asien.

Så jeg var altså ikke helt alene, jeg havde stadig Susan. Lige bortset fra at Abby gav mig skylden for at Max havde slået op med hende. Eller det troede jeg i hvert fald. Jeg havde ingen reel mulighed for at finde ud af om det var rigtigt, for hun havde ikke snakket med mig siden hun var taget af sted til universitetet i Santa Barbara. Og hendes mor fulgte trop ved ikke at tale til mig.

Mens mine forældre gik ud fra at jeg var i sikre hænder hos Susan, opførte hun sig som om jeg var hendes datters værste fjende. Hun ville helt sikkert ikke kigge forbi så tit som hun plejede. Man kunne nå at rode sig ud i en hel del problemer med så meget frihed. Jeg kunne slet ikke vente med at komme i gang.

Jeg var bare ikke helt sikker på hvordan. At gå i byen var ikke ligefrem noget man gjorde alene, butikkerne havde lukket og jeg overvejede stadig tatoveringen. Den aften lå

HJEMSØGT

jeg derfor alene i min seng med kun min bærbare computer som selskab. I stedet for at snakke med rigtige mennesker var jeg på Facebook. Jeg fik fulgt op på hvordan de forskellige hoveder på uni havde det og fik snuset lidt rundt i hvad min uopnåelige flamme fra skolen, Jared, gik og lavede.

Så skrev jeg en mail til Max:

Jeg forestiller mig at yakokserne løber rundt i kæmpestore trædemøller for at generere nok strøm til at du kan tjekke dine beskeder. Lidt ligesom et buddhistisk afsnit af Flintstones. Hvorfor slog du op med Abby? Du savner mig, indrøm det bare.

Emma

Mit daglige senryu-digt gik til Abby. Hun svarede godt nok aldrig, men jeg gav ikke op så let:

Min bror er et pikhoved

Du styrer kemi for vildt

Snak med mig?

Abby studerede medicin på University of California i Santa Barbara og kæmpede lidt med kemien, så ud over at svine min bror til, tænkte jeg at jeg kunne sende hende en smule positiv energi. Jeg var ikke helt sikker på om spørgsmålstegn var tilladte i senryu, men jeg brugte dem tit alligevel. Muligvis fordi mit liv føltes som ét stort spørgsmålstegn her på det sidste. For eksempel: Hvordan skulle jeg

HJEMSØGT

begynde at nyde min nyfundne frihed?

Ved midnatstid var jeg totalt smadret. Jeg var vist nødt til at arbejde lidt på min udholdenhed hvis jeg ville blive ude indtil klokken fire. Jeg trykkede på send, lukkede computeren i og gik ud som et lys.

Syv timer senere bippede min alarm. Selvom jeg havde været alene hjemme masser af gange vænnede jeg mig aldrig til følelsen af at vågne op til et tomt hus. Har du nogen idé om hvor meget en ske larmer mod bunden af skålen når der kun er dig og dine cornflakes om morgenen?

Jeg gik i bad og tog tøj på med en underlig følelse i maven. Jeg forsøgte at lokalisere kilden til min bekymring. Det var ikke karakterer, det var ikke lektier og jeg savnede heller ikke mine forældre endnu. Det der fik mig til at føle mig utilpas var at jeg ikke havde nogen venner. Ikke at jeg var en decideret udstødt, men min bedste veninde var gået ud af skolen året før og jeg havde været hendes klasses uofficielle maskot. Så det var ikke kun Abby jeg savnede, det var dem alle sammen.

Alligevel lykkedes det mig at losse mig selv ud ad døren, hvor min fod stødte på noget som lå på dørmatten. En helt almindelig hvid kuvert.

Fra en hemmelig beundrer? Måske en kærlighedserklæring fra Jared?

Nej, det var en opsigelse fra Susan. Med omgående virkning. Der var to hele sider med florumvundne undskyldninger, men essensen af det var: 'Jeg siger op'.

HJEMSØGT

Hmm ... hvad skulle jeg nu gøre? Ingen grund til panik. Måske vidste mine forældre det allerede og havde hyret en stedfortræder. Eller måske kom de hjem tidligere, før jeg overhovedet havde haft en chance for at nyde at de var væk.

Jeg gik op til busstoppestedet og var nødt til at løbe det sidste par meter for at nå bussen. Jeg fandt et sæde, tog en dyb indånding og fiskede mobilen frem for at ringe til Susan.

Hun svarede ved første ring. „Har du fået mit brev?“

„Du kan ikke sige op nu!“ sagde jeg. „Mine forældre er lige taget til Paris. Jeg er helt alene. Hvem skal styre butikken?“

„Det skal du.“

„Mig?“ Men så havde jeg jo ingen tid til at shoppe uhæmmet eller gå i byen eller bare til at få en tatovering. Måske kunne jeg nøjes med en ring i navlen.

„Jeg er ked af det, Emma. Jeg har fået et andet arbejde. I Santa Barbara,“ sagde hun. Hendes stemme var varm og moderlig og fuldstændig urokkelig. „Jeg har brug for at være tættere på Abby.“

Jeg sank en klump. „Er det på grund af Max?“

„Nej,“ svarede hun, „det er på grund af Abby.“

„Jeg forstår ikke hvorfor hun ikke vil snakke med mig.“

Der gik et øjeblik så sagde hun: „Jeg tror det er bedre hvis du stopper med at skrive til hende.“

„Jeg ville jo bare – jeg savner hende ...“ Hvis hun stadig havde været min veninde ville alt det her frihedshalløj have været meget sjovere.

LEE NICHOLS

HAUNTING EMMA #1

HJEMSØGT

Susan sagde: „Jeg har indtalt en besked til dine forældre og jeg er sikker på at de kommer tilbage med det samme. Jeg er ked af det, Emma. Det er jeg virkelig.“

Så lagde hun på.

Bussen stoppede anstrengt foran skolen. Jeg så efter de andre elever som sprang af bussen og mødtes med deres venner på trappen op til skolen. Uden at hilse på nogen steg jeg af og fortsatte direkte op til hovedbygningen hvor jeg gik indenfor, mens jeg længtes efter at være alle andre steder end her.

KAPITEL 2

De næste to uger var skod.

Hver morgen vågnede jeg til et tomt hus, trykkede på snooze-knappen på alarmen og ringede til mine forældres mobil. Der var ikke dukket nogen mystisk vikar op, så enten havde de aldrig fået Susans besked, eller også havde de besluttet sig for at jeg sagtens kunne klare mig alene. De havde lagt en besked på min mobilsvare som lød: *Du skal ikke være bekymret. Vi har besluttet os for at besøge Max. Vi ringer snart igen.* Jeg havde ikke hørt fra dem siden.

Mens jeg lå og lyttede til: *Der er i øjeblikket ingen forbindelse til mobiltelefonen*, forestillede jeg mig alle de skrækkelige ting der kunne være overgået dem. Jeg fniste kort. Skrækkelige ting. Jeg lød næsten som en gammel dame. Så gennemgik jeg listen af katastrofer: tortur, konstant Celine Dion musik, der drønedes ud af højttalerne i deres små celler så de ikke kunne sove. Selvom det nu nok var ret usandsynligt at de var havnet i Guantánamo.

De kunne også være blevet kidnappet, men så ville der nok være kommet en besked med krav om løsepenge. Ritual ofring ville være en passende straf for at ignorere mig –

HJEMSØGT

kastet i en vulkan af en eller anden præindustriell stamme fra Andesbjergene mens de skreg mit navn på vej ned mod de brændende varme lavamasser. Lige bortset fra at de nok ville have råbt *Maaaaaax!*

Efter gennemgangen tvang jeg mig selv ud af sengen og smuttede ned gennem køkkenet og ud til fordøren. Jeg tog den lange vej fordi nogle af antikviteterne rent ud sagt skræmte mig. Jeg havde ikke været i nærheden af min fars kontor siden den dag de tog af sted. I gangen uden for hans dør stod en broget blanding af begravelsesurner, og jeg følte det som om de savnede ham. Jeg ved godt at det lyder sindssygt, men området nærmest stank af længsel. Urnerne havde altid givet mig gåsehud, så jeg undgik så vidt muligt den del af huset.

Jeg smuttede ind forbi cafeen ved siden af for at få min godmorgen-chai. Man ved bare at man har et problem når baristaen hilser på en med navn. Og man ved at man har et endnu større problem hvis det er den varmeste hilsen man får på en hel dag. Mine forældre ville have græmmet sig hvis de vidste hvor mange penge jeg brugte på chai'er, men de var her jo ikke til at stoppe mig, vel?

Jeg slæbte mig i skole og forsøgte at få topkarakterer så jeg kunne komme ind på Berkeley, selvom mine terminsprøve-resultater pegede på at det ville blive noget nær en umulig opgave. Lige siden 'episoden' – en lille hændelse som jeg ikke længere omtaler – havde mine forældre ikke ladet mig rejse væk, hvilket også var årsagen til at jeg aldrig fulgte med dem på deres forretningsrejser. Derfor var jeg

HJEMSØGT

faktisk ikke engang sikker på om de overhovedet ville lade mig krydse bugten for at gå på Berkeley. Hvis jeg altså kom ind.

Latin var det eneste fag som jeg virkelig elskede. Jeg havde haft det siden syvende klasse. *Eheu fugaces labuntur anni*.¹ Det var en af de få ting jeg havde til fælles med mine forældre: kærligheden til et dødt sprog.

Spisefrikvarteret var ren elendighed.

Bagefter tog jeg hjem og åbnede butikken fra klokken 15 til 21. Lørdag og søndag var jeg der fra 10 til 21. Forretningen gik faktisk ret godt, men jeg kunne ikke holde dampen oppe. Jeg blev ved med at falde hen i timerne – altså, mere end jeg plejede.

Mine aftener brugte jeg på at sende ynkelige mails til Max, som han aldrig besvarede, hvori jeg bad om nyt fra vores forældre, og på at skrive senryu til Abby, som jeg dog ikke sendte.

To uger. To uger siden jeg havde hørt fra mine forældre. Frihed var ikke så fedt som jeg havde regnet med. Jeg havde ikke engang haft tid til at få den ring i navlen som jeg havde haft planer om. På den anden side, det var ikke ligefrem noget man gjorde alene.

Så blev alting anderledes.

Jeg havde kemi lige før frokost, hvilket var fantastisk for mit vægttab fordi ioner og isotoper virkelig forstod at

¹ Ak, de flygtige år glider væk

HJEMSØGT

lægge en dæmper på min appetit. En dag da timen sluttede, samlede jeg mine ting sammen og overvejede at snuppe en yoghurt på vej til biblioteket, da Natalie spurgte om vi skulle spise frokost sammen.

Natalie var ny, men hun havde allerede et misundelsesværdigt socialt liv. Jeg tror hun satte sig ved siden af mig den første dag fordi hun regnede med at hun kunne skrive af efter mig – jeg ser nok klogere ud end jeg egentlig er. Under den første prøve blev hun ved med at skæve til mit papir og skriblede løs som en gal, men da vi fik prøverne tilbage havde hun scoret topkarakter mens jeg lå til middel.

Det rystede hende, men åbenbart ikke nok til at hun opgav mig helt.

„Røg?“ spurgte hun.

„I stedet for frokost?“ Måske var det derfor hun var så tynd. Hun var også mørkhåret med pæne negle og en naturlig glød, som jeg tvivlede på ville blegne i løbet af vinteren, ganske ulig min egen. „Jeg tænkte egentlig mere på yoghurt.“

„Åh, din uskyldige, uvidende stakkel.“ Hun ledte mig ud ad døren. „Du aner ikke hvad du er gået glip af.“

Vi forlod skolens område og gik to gader længere væk hen til en grå bygning der lå mellem et renseri og en slagter. Der var ikke noget skilt, kun en klar plastikbeholder over døren, fyldt med – du gættede det – røg. Jeg var gået forbi tusindvis af gange og havde altid troet at det var en bar.

Indenfor var væggene malet i en let changerende metallisk grå farve. Borde og stole var i en mørkere grå, og

HJEMSØGT

betongulvet var dekoreret med guldflammer. Det var ikke en bar, men en restaurant der hed Røg – fyldt til randen med lækre, succesrige unge mennesker og et par stykker fra skolen. Ovre i et hjørne grinede en fyr højt og vinkede ad Natalie.

Hun trak mig med over til ham.

Men det var ikke en hvilken som helst fyr. Det var Jared, min seneste besættelse. Ham jeg 'udspionerede' på Facebook. Aftenen før havde han uploadet et billede af sig selv hvor han var ude at surfe og jeg var begyndt at skrive en kommentar til ham, *Ekstremt fed Rip Curl*, indtil det gik op for mig at jeg faktisk ikke anede hvad en Rip Curl var, og derfor helt undlod at skrive noget.

Der sad fire andre omkring bordet. Daniel, en latinamerikansk fyr som jeg havde latin med, Primus, en fuldstændig uoriginal afviger, og to piger, Maisy og Caroline, som, på trods af at de lignede hinanden og klædte sig ens, ikke var tvillinger.

Natalie satte sig ned. „Du kender godt Jared, ik’?“

Jeg kiggede på ham som om jeg ikke var helt sikker. „Er vores skabe ikke i nærheden af hinanden?“

„Nåeh, jo,“ sagde han, „du er *hende*.“

Hvad mente han med det? Jeg kunne ikke rigtig greje det ud fra hans ansigtsudtryk.

„Emma blev efterladt. Alle hendes venner er gået ud af skolen,“ forklarede Natalie.

Jeg havde læst af på hende på vej herhen. Faktisk havde hun spurgt mig hvorfor jeg ikke havde nogen venner, og så

HJEMSØGT

fortalte jeg hende det.

„Hun er sammen med os nu,“ fortsatte Natalie.

Jeg kastede et hurtigt blik hen på Maisy og Caroline, sikker på at jeg ville se et glimt af fjendtlighed i deres blikke. De var allerede tre drenge og tre piger. Med mig på holdet ville de være ulige fordelt. Men de smilede, og Caroline sagde: „Jeg håber du kan lide at shoppe.“

„Hvem kan ikke det?“ svarede jeg.

„Vi er bare nødt til at tage i Urban Outfitters efter skole,“ sagde Daniel med pigestemme.

„Nej,“ hvinede Primus, „Abercrombie er bare så meget bedre.“

„Luk røven, idioter,“ skældte Maisy, „I ved udmærket godt at vi kun går i Saks.“

Natalie spurgte mig hvor jeg havde købt mine støvler.

Jared så på dem under bordet. „Ja, de er sexede.“

Det var den længste samtale jeg havde haft med nogen på min egen alder siden Abby var rejst, og jeg bad til at jeg ikke ville begå socialt selvmord ved at kravle hen over bordet og sætte mig på skødet af Jared. Jeg mumlede noget om at min mor havde haft dem med hjem fra Europa, og tog en tår vand fra glasset foran mig for at køle lidt ned.

„Du tager bare,“ sagde Daniel. Ups – det var nok hans glas.

„Ego sum rumex.“²

„Haud forsit,“³ sagde han.

2 Det er jeg ked af

3 Ikke noget problem

LEE NICHOLS

HAUNTING EMMA #1

HJEMSØGT

„Gider latin-nørderne lige styre sig?“ spurgte Primus. „Medmindre I altså snakker om togaer. Vi var lige ved at diskutere hvor vi skulle holde fest.“

Jeg spurgte i hvilken anledning der skulle holdes fest, og Maisy fortalte mig at hendes bror havde lovet at skaffe dem en øl-fustage. Mere skulle der åbenbart ikke til. Natalie foreslog at det blev hos Primus.

„Ikke efter hvad der skete sidste gang,“ sagde Caroline.

„Hvad skete der sidste gang?“ spurgte jeg Primus, der var blevet helt lyserød i hovedet.

„Hans forældre og deres venner kom hjem og mængede sig.“

„De drak al øllet,“ sagde Maisy.

„Og de gav ikke engang penge til puljen,“ mukkede Jared.

Natalie og jeg begyndte at grine. Kort efter blev der sat tre kurve med pomfritter og syv colaer foran os. Og sådan gik det til at jeg fik en helt ny vennekreds.

KAPITEL 3

Den næste uge var slet ikke så dårlig.

Jeg brugte stadig det første par minutter efter jeg var stået op på at ringe til mine forældre i håbet om at deres mobil endelig ville virke. Jeg mailede også stadig til Max om aftenen og skrev senryu til Abby, som jeg dog ikke sendte. Men som noget nyt var jeg begyndt at skrive beskeder på Jareds Facebook side. Og han svarede mig!

For det meste, når jeg lærte mine flammer bedre at kende, viste de sig at være helt anderledes end jeg havde regnet med. Enten var de afhængige af et eller andet online computerspil, ude af stand til at konstruere en sætning med mere end fem ord, eller også forsvandt de simpelthen bare ud af mit liv. Men Jared havde endnu ikke vist tegn på nogen af delene. Og selvom vores romance ikke strakte sig længere end til at sidde ved siden af hinanden i biografen, var han blevet min ven.

Det var de faktisk alle sammen. Daniel og jeg skrev små jokes i latinundervisningen. Hvem vidste at Marcus Aurelius kunne være så morsom? Maisy, Caroline og jeg fandt sammen over en fælles kærlighed til tørklæder, og Primus

HJEMSØGT

introducerede mig for mokka chai.

Så det hele så ud til at lysne ... indtil en aften hvor jeg lukkede butikken, gik ovenpå for at få mig en kop kamillete, og opdagede at der var en anden i huset.

Da jeg passerede den gang som jeg plejede at undgå – gangen med min fars samling af begravelsesurner – hørte jeg raslen af stof.

Jeg snurrede rundt og så skyggen af en mand mellem urnerne.

Jeg stivnede. Man ved bare at man er fra storbyen, når man tager en dyb indånding og tænder for lyset, i stedet for at løbe skrigende væk.

Der var ikke nogen. Var han smuttet ind på fars kontor? En let brise kom hen imod mig fra gangen. Måske havde jeg ladet et vindue stå åbent, og den lyd jeg hørte havde været gardinerne som blafrede i vinden. Den lyd kunne da sagtens forveksles med en person som stod og lurede i mørket.

Kunne den ikke?

Jeg havde ikke lyst til at undersøge det nærmere, men jeg kunne heller ikke lægge mig til at sove uden at sikre mig at der ikke var en anden i huset. Måske skulle jeg ringe til politiet, men hvis det viste sig at der ikke var nogen, hvis det alt sammen bare var noget jeg havde forestillet mig, så ville de finde ud af at jeg boede her alene. Jeg var ikke sikker på hvad de ville stille op med den information, men det ville sikkert ikke være noget positivt.

Specielt når man tænker på mordet. En stakkels pige, kun fem til ti år ældre end mig, var blevet brutalt myrdet i

HJEMSØGT

sin lejlighed et par måneder tidligere. Ingen vidste præcis hvad der var sket – politiet ville ikke rykke ud med det – men sladderen på skolen gik på at morderen havde skåret mystiske symboler ind i huden over alt på den døde piges krop.

De kaldte ham Mønster Morderen. Det mindede mig ærlig talt mere om en vandrehistorie, a la skrønen om alligatorer der formerer sig i kloakkerne eller vilde papegøjer der lever i Golden Gate Park ... Øh, vent, det sidste var vist rigtigt nok. Nå, men under alle omstændigheder ville politiet i hvert fald ikke lade mig bo alene hvis der bare var den mindste smule sandhed i rygterne, så jeg var nødt til at ordne det her selv.

Det var sikkert heller ikke noget. Overhovedet. Nada. Nothing.

Et mantra kørte i ring inde i mit hoved: *Der er ikke nogen. Der er ikke nogen. Ooohm. Der er ikke nogen.*

Da jeg begyndte at gå ned ad gangen, kunne jeg pludselig høre stemmer der hviskede uforståeligt bag mig. Det gav mig en nærmest velkendt kriblen i kroppen. Forskrækket gav jeg en lille lyd fra mig og vendte mig om. Men der var ikke nogen, bortset fra en tynd røgfane der snoede sig op fra en af begravelsesurnerne, som en kobra fra en kurv.

Jeg blinkede. Efter en dyb indånding kneb jeg øjnene tæt sammen mens jeg gjorde mit bedste for at tøjle min vilde fantasi. Det gik ikke specielt godt. Da jeg åbnede øjnene igen var der bare flere røgsøjler der smøg sig fra urnerne og op mod loftet.

HJEMSØGT

Røgøjlerne begyndte at flette sig sammen til et tykt svajende reb. Det slangede sig hen imod enden af gangen hvor det begyndte at danne en skikkelse, der mest af alt lignede en mumie. Ganske langsomt begyndte røg-mumien at drive hen imod mig omgivet af en tyk aura af ondskab. Jeg åbnede munden for at skringe og smagte aske; jeg kunne ikke få en lyd frem.

En hvæsen som af tusind hvislende slanger, lød i mit øre.
Eosssss, eosssss ...

Jeg kunne ikke bevæge mig. Mine fødder var begravet i aske og jeg sank dybere og dybere ned. Asken sugede mig ned som var det kviksand, og imens krøb skikkelsen nærmere.

Neosssss, neosssss ...

Jeg kunne mærke panikken begynde at stige, og jeg forsøgte febrilsk at få mine ben fri. Stanken fra røg-mumien var ved at kvæle mig, og hele tiden kom den tættere og tættere på. Jeg holdt vejret indtil mit syn begyndte at sløres.

Så vågnede jeg i min seng. Vækkeuret lyste 07:03.

Havde det været en drøm?

Selvfølgelig havde det det, for jeg lå jo her i min seng, i min pyjamas, og med en tom tekop stående på mit sengebord.

Men ude på badeværelset, da jeg børstede tænder, kunne jeg smage asken i munden. Jeg skyllede grundigt med vand og spyttede det ud i håndvasken. *Åh, shit. Shit.* Skælvende trådte jeg ind under bruseren og tændte for det varme vand, mens jeg lod som om den slørede skikkelse i gangen

HJEMSØGT

ikke mindede mig om mit barndoms mareridt. Ham fra episoden.

En mand som ikke var der, da jeg var syv år gammel. En mand som umuligt kunne være her nu.

Jeg lod som om – indtil jeg næsten følte mig overbevist.

Ved frokosttid fulgtes jeg med Natalie væk fra skolens område, men hvor ville jeg ønske at det var Abby i stedet for.

Jeg kunne virkelig godt lide Natalie. Hun var sjov, klog og havde en fantastisk selvtillid. Alligevel var jeg ikke tryk ved at fortælle hende om mit mareridt, mine problemer eller min frygt. Ikke kun fordi jeg ville komme til at fremstå som den mentalt forstyrrede person jeg faktisk var, men også fordi, hvad skulle hun sige til mig? At jeg måske havde gået i søvne og havde gravet lidt rundt i urnerne inden jeg var smuttet tilbage i seng? At jeg havde smagt på de dodes aske?

Tanken var simpelthen for klam.

Det var muligt at jeg ikke længere kunne skelne mellem virkelighed og fantasi, men det var helt sikkert at jeg under ingen omstændigheder kunne fortælle en, der var så tjekket som Natalie, om episoden eller at jeg overvejede at kontakte min gamle læge. Jeg var endda gået så vidt som til at gennemrode min mors papirer i forsøget på at finde hans nummer. Jeg spekulerede på om han mon kunne huske mig og om han virkelig ville hjælpe mig, eller bare ville stikke mig nogle piller.

Natalie var ikke Abby, så jeg fortalte hende i stedet om

HJEMSØGT

mine forældre og Abbys mor, og hun gav mig et medfølelse knus.

Inde i restauranten skævede jeg nervøst til udsmykningen der mindede mig lidt for meget om mit mareridt. Min hjerne slog fuldstændig fra indtil Natalie sagde: „Skal I lige have den seneste nyhed? Emma bor alene.“

„Hvor længe?“ spurgte Daniel.

„På ubestemt tid,“ svarede Natalie.

„Fest?“ spurgte Primus.

„Privat fest?“ specificerede Jared med et skævt smil.

Jeg smeltede indeni, men sagde: „Ingen fester. Mine forældre slår mig ihjel.“

Der fulgte en hel del snakken frem og tilbage. Der blev skiftevis lokket og presset, men jeg stod fast. Og så tænkte jeg, hvorfor egentlig ikke? Måske var det lige præcis det der skulle til for at jeg kunne glemme skolen, butikken og mareridtet.

Så jeg sagde: „Okay. Party on!“ og fortrød det med det samme. Kan du huske hvad jeg sagde om at jeg boede i et mausoleum? Hvis der bare skete det mindste med en enkelt af mine forældres ‘skatte’ ... tja, så ville jeg for alvor finde ud af hvor lidt de holdt af mig.

De andre var mere end ekstatiske, så jeg tænkte at det måske alligevel ikke ville blive så slemt som jeg troede. I det mindste kunne jeg lade som om jeg var en ganske normal teenager der lagde hus til en fest mens hendes forældre var udenbys. Og det var jo lige præcis hvad jeg ønskede, var det ikke?

HJEMSØGT

Søndagen tilbragte jeg alene i butikken hvor jeg åbnede og registrerede de pakker der var kommet i løbet af ugen. Ikke lige hvad man kunne kalde en spændende weekendbeskæftigelse, men jeg tjekkede alligevel ivrigt samtlige afsendere i håb om at få et tip om, hvor mine forældre befandt sig.

Men nej, det var alt sammen forsendelser fra en tidligere rejse. Og dog. Der var en enkelt pakke fra Periwinkle Antiques i Boston, som indeholdt papirer vedrørende et praktikophold som Max havde gennemført der. Og så var der en kasse fra en forhandler i London.

Jeg åbnede den og under adskillelige lag flamingodimser fandt jeg en maske. Den var af hvid gips uden huller til hverken øjne eller ører. Fakturaen sagde at det drejede sig om en *dødsmaske, ca. år 1700, Anonym*. Åbenbart havde det været normalt at lave gipsaftryk af lig og beholde dem som en slags souvenir, og selv om dette af uransagelige årsager var gået af mode, var disse masker nu meget skattede blandt samlere. Eller nok mere *nogle* samlere.

Jeg studerede masken mens jeg spekulerede på hvad den døde mon ville sige til at han var endt som en skulptur i en antikvitetshandel. En eller anden makaber, rig person ville sikkert hænge ham op over toilettet i sit kæmpestore badeværelse.

Masken følte overraskende tung. Jeg gned lidt på ydersiden med fingerspidserne. Først på kinderne, så panden og derefter indvendigt. Det var den del der havde rørt den døde persons ansigt. Gåsehuden løb op ad min arm som et lille gys af spænding og rædsel, netop som trangen kom

LEE NICHOLS

HAUNTING EMMA #1

HJEMSØGT

over mig. Jeg tog masken og placerede den over mit ansigt.

Masken sugede sig fast til min hud som tyndt plastik. Min krop begyndte at krible over det hele og jeg blev helt ør i hovedet. Jeg kunne hverken se eller høre noget, og verden begyndte at trække sig væk fra mig.

En kraftig susende lyd fyldte rummet og jeg havde det som om jeg snurrede rundt. Rundt og rundt drejede jeg, indtil jeg pludselig stoppede og kunne se igen. Jeg lå på en antik seng. Mine arme var visnet som ynkelige grene, og min hud var svundet ind som tørt pergament. Jeg var et eller andet sted i fortiden. I en andens fortid.

Jeg kunne lugte råd, sved og kvalmende parfume. Men jeg var ude af stand til at tale eller røre mig. Det her var bestemt ikke min krop, tynget som den var under vægten af minder, skrøbelighed og sygdom. Jeg følte mig klaustrofobisk og tæt på at kvæles da det endelig lykkedes mig at få revet masken af.

Den kraftige, susende lyd kom igen, og så var jeg alene. Tilbage i butikken sad jeg med masken i mine rystende hænder mens jeg trak vejret tungt. Hurtigt maste jeg den øjnløse gipsmaske ned under flamingodimserne igen, som om jeg prøvede på at drukne den. Derefter trak jeg kassen hen i det fjerneste hjørne af lagerrummet og smækkede døren i.